Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	42C/37/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5117215504
Dátum vydania rozhodnutia:	27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Eva Kráľová
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2018:5117215504.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Evou Kráľovou, v právnej veci žalobcov v rade 1/.: H. H., X..XX.XX.XXXX, V. L. F. XXXX/XX, XXX XX Ž., Y. K. X/: X. H., X..XX.XX.XXXX, V. L. F. XXXX/XX, XXX XX Ž., zastúpená zákonnou zástupkyňou E. H., K.. G., X..XX.XX.XXXX, V. L. F. XXXX/XX, XXX XX Ž., obaja právne zastúpení JUDr. Annou Kokavcovou, advokátkou so sídlom Predmestská 90, 010 01 Žilina proti žalovaným v rade 1/: S. R., R. R. XXX XX R. XX, A.: XX XXX XXX, právne zastúpený Karkó s.r.o., so sídlom Sad na Studničkách 1029/32, 010 01 Žilina, IČO: 50 158 121, v rade 2/: F. J., C..R.. Y. A. D., R. R. Š.X. XX, XXX XX L., A.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou FELIX NEUPAUER & PARTNERS, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch výške 40.000,- EUR, takto

r o z h o d o l :

Žalovaní v rade 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcovi v rade 1/ 15.000,- EUR a žalobkyni v rade 2/ 15.000,- EUR, v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že plnením jedného žalovaného zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.

Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieta.

Žalobcovia v rade 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobným návrhom doručeným Okresnému súdu Žilina dňa 10.05.2017 sa žalobcovia v rade 1/ a 2/ domáhali od žalovaných v rade 1/ a 2/ náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000,- EUR žalobcovi v rade 1/ a vo výške 20.000,- EUR žalobkyni v rade 2/ s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu tohto plnenia povinnosť druhého žalovaného a zároveň žiadali náhradu trov konania.
2. Žalobcovia svoj žalobný návrh skutkovo odôvodnili tým, že starosta S. R. H.. H. P. spôsobil dňa 30.06.2015 pri výkone činnosti v prospech žalovaného v rade 1/ dopravnú nehodu služobným motorovým vozidlom Š. S., U.: F. XXXBC. Následkom dopravnej nehody došlo k usmrteniu otca žalobcov v rade 1/ a 2/ - H. H., X..XX.XX.XXXX. Právoplatným rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. XXT/XX/XXXX zo dňa 08.07.2016 bol H.. H. P. uznaný vinným z prečinu usmrtenia. Podľa § 427 ods. 2 OZ žalovaný v rade 1/ ako iný prevádzateľ motorového vozidla zodpovedá za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. Podľa § 420 ods. 2 OZ škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú. Uvedeným ustanovením je daná pasívna legitimácia žalovaného v rade 1/. Motorové vozidlo, ktorým bola havária spôsobená, patrí žalovanému v rade 1/ a je zákonne poistené u žalovaného v rade 2/. Podľa uznesenia ÚS SR zo dňa 11.10.2016 sp. zn. A.. Ú. XXX/XXXX pojem škoda použitý v zákone č. 381/2001 Z. z o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len ZoPZP) je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú

(imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálne možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Toto uznesenie v spojení s ust. § 15 ods. 1 ZoPZP vymedzuje v tomto spore pasívnu legitimáciu žalovaného v rade 2/. Podľa § 15 OZ po smrti fyzickej osoby, v danom prípade H. H., patrí právo uplatňovať právo na ochranu osobnosti manželovi a deťom zomrelej dotknutej fyzickej osoby. Nakoľko manželstvo zomrelého s manželkou E. H., K.. G., X..XX.XX.XXXX, bolo dňa XX.XX.XXXX rozvedené, aktívne legitimované v tomto spore sú deti zomrelého H. H., a to syn H. H. ako žalobca v rade 1/ a maloletá dcéra X. H., zastúpená matkou ako zákonnou zástupkyňou ako žalobkyňa v rade 2/. Po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Žilina v trestnej veci sp. zn. XXT/XX/XXXX voči obvinenému H.. H. P., sa žalobcovia v rade 1/ a 2/ obrátili prostredníctvom svojho právneho zástupcu na žalovaného v rade 1/, a to listom zn. XXX/XXXX zo dňa 07.11.2016, v ktorom si uplatnili nároky voči žalovanému v rade 1/ s tým, že zároveň žiadali potvrdiť, či motorové vozidlo Š. S., U.: F. XXXBC, ktoré viedol pôvodca dopravnej nehody, patrilo S. R. a či v čase nehody vodič plnil úlohy, resp. vykonával činnosť v prospech S. R. a ďalej či uvedené motorové vozidlo bolo zákonne poistené a u ktorej poisťovne. Následne sa dňa 16.11.2016 uskutočnilo mimosúdne prejednanie veci neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti, na ktorom H.. H. P. v pozícii starostu S. R. potvrdil, že v čase dopravnej nehody vykonával činnosť v prospech S. R. a motorové vozidlo, ktorým bola havária spôsobená, patrí S. R. je zákonné poistené u žalovaného v rade 2/. Dňa 19.12.2016 bolo právnej zástupkyni žalobcov v rade 1/ a 2/ doručené Oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia a oznámenie rozhodných skutočností zo dňa 14.12.2016, v ktorom Advokátska kancelária Karkó s.r.o. oznámila, že prevzala právne zastúpenie S. R. a že v jej mene uplatnila u žalovaného v rade 2/ v súlade s ust. § 10 ods. 3 písm. a) Zo PZP nároky žalobcov. Na základe listu právneho zástupcu žalovaného v rade 1/ zo dňa 13.12.2016, F. J., C..R.. dňa 23.01.2017 oznámila žalovanému v rade 1/, že uplatnený nárok titulom nemajetkovej ujmy nie je krytý rozsahom uvedeného poistenia. Zákonom o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sú kryté len nároky na náhradu škody titulom nákladov spojených s pohrebom. Následne dňa 03.02.2017 zaplatila poisťovňa iba pohrebné náklady vo výške 1.079,93 EUR s tým, že príspevok na pomník bude doplatený po doručení potvrdenia o realizácii pomníka. Listom zn. XXX/XXXX zo dňa 04.04.2017 si žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu v súlade s ust. § 15 ods. 1 Zo PZP ako poškodení tiež uplatnili svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy u žalovaného v rade 2/. Žalovaný v rade 2/ na list vôbec nereagoval. Nakoľko žalobcom v rade 1/ a 2/ náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nezaplatil ani žalovaný v rade 1/ a ani žalovaný v rade 2/, žalobcovia boli nútení uplatniť si voči nim svoje nároky touto žalobou. Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Uvedené ustanovenia tvoria právny základ nároku žalobcov. Súčasťou práva na súkromie je právo na rodinný život. V rámci súkromného a rodinného života boli medzi zomrelým otcom žalobcov a žalobcami v rade 1/ a 2/ vytvorené silné sociálne, morálne a citové vzťahy. V dôsledku tragickej smrti otca obidve deti stratili lásku a radosť prežívanú s otcom. Otec mal s deťmi veľmi blízky vzťah. Otec sa delil s deťmi o radosti, starosti a mal s nimi spoločné plány do budúcna. Záujmy a potreby maloletých detí napĺňal tak, že okrem toho, že ich materiálne zabezpečoval, venoval im celý voľný čas, keď sa vrátil zo zahraničia, kde pracoval. Domov chodil raz za 21 dní. Otec s deťmi pravidelne navštevovali cez víkendy plaváreň, v letnom období trávili spolu dovolenku v zahraničí pri mori (Tunis, Chorvátsko), v zime chodili spoločne lyžovať na Martinské hole. Maloletá dcéra mala zdravotné problémy a všetky uvedené aktivity jej veľmi prospievali. Aj keď pracoval v zahraničí, pravidelne s deťmi telefonoval alebo komunikoval cez SMS, video chat a informoval sa o výsledkoch v škole. Vzťah s otcom bol v dôsledku jeho úmrtia zničený, čo obidve deti a hlavne maloletá dcéra, zle znášajú a so stratou otca sa len pomaly vyrovnávajú. Zo smrti otca sa stále len spamätávajú a ich rodinný a súkromný život už nikdy nebude plnohodnotný ako predtým. Strata otca vtedy ešte dvoch maloletých detí, ktorý mal v čase smrti 43 rokov a bol v plnom rozkvete života, je neodčiniteľnou ujmou, ktorá deti v ich veku intenzívne postihla. Pri žalobcovi v rade 1/ sa po dobu jeho života s otcom rozvinul ich vzájomný vzťah v celej šírke, a preto utrpenie a bolesť spôsobené stratou otca sú veľmi výrazné a citeľné. U žalobkyne v rade 2/ je vážnosť ujmy daná absolútnou stratou do budúcnosti naplniť vzťah rodiča a dieťaťa. Uvedenými dôsledkami tragickej smrti otca vznikla nemajetková ujma, ktorá postihuje inú ako majetkovú sféru osobnosti, a to sféru osobnostnú. V dôsledku uvedených následkov žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia nie je dostatočná, a preto

sú splnené predpoklady pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 umožňuje priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej účelom je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu. Nemajetková ujma vyjadruje najmä náhradu za utrpené pocity frustrácie, šoku, stresu, smútku, straty so spolužitia s milovanou osobou a pod. Zavinená smrť otca predstavuje vzhľadom k vzájomným úzkym, pevným, sociálnym, morálnym a citovým väzbám závažnú nemateriálnu ujmu pre rozvíjanie a napĺňanie osobností žalobcov v rade 1/ a 2/. Žalovaný v rade 1/ svojím protiprávnym konaním spočívajúcim nerešpektovaním pravidiel cestnej premávky teda zasiahol do osobnostných práv žalobcov. Týmto protiprávnym konaním žalovaného v rade 1/ došlo k nezvratnému a závažnému následku spočívajúcom v smrti otca žalobcov v rade 1/ a 2/. Je nepochybné, že ujmu, ktorá žalobcom takto vznikla, by na ich mieste každá iná osoba považovala za ujmu objektívne závažnú. Výška uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy zohľadňuje nenapraviteľný následok a nezmeniteľný zásah do emocionálnej sféry života žalobcov v rade 1/ a 2/.Ďalej zohľadňuje to, že bola nenávratne zničená možnosť rozvoja rodinných väzieb medzi otcom a deťmi. Z uvedeného vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy zohľadňuje intenzívny zásah do osobnostných práv žalobcov v rade 1/ a 2/, práva na ich súkromie a plnohodnotný rodinný život.

3. Podaním zo dňa 08.08.2017, doručeným súdu dňa 10.08.2017 sa k podanej žalobe vyjadril žalovaný v rade 1/, ktorý uviedol, že napriek tomu, že H.. H. P. bol právoplatne uznaný vinným z prečinu usmrtenia J.. H. H. a H. F., v posudzovanej veci je nevyhnutné zohľadniť aj spoluzodpovednosť J.. H. H. ako vodiča motocykla. Uvedené má vplyv na dôvodnosť nároku, ako aj na výšku uplatnenej sumy ako primeraného zadosťučinenia. Túto totiž žalovaný v rade 1/ vzhľadom ku špecifikám daného prípadu za primeranú nepovažuje. K dopravnej nehode došlo za okolností, na ktorých mal významný podiel nebohý H. H.. Ten totiž porušil viaceré právne predpisy, najmä nedodržal najvyššiu povolenú rýchlosť v obci (77 km/h) a počas jazdy bol pod výrazným vplyvom alkoholu (0,60 g/kg). Práve tieto skutočnosti, ktoré boli v trestnom konaní skúmané znalcami z príslušných odvetví, majú výrazný význam na vyhodnotenie dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a jej výšku stanovenú v peniazoch. Nakoľko žalovaný v rade 1/ mal v rozhodnom období so žalovaným v rade 2/ uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, bezprostredne po uplatnení nároku žalobcov listom zo dňa 13.12.2016 oznámil túto skutočnosť v súlade s ust. § 10 ods. 3 písm. a), písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z.. Žalovanému v rade 2/ a listom zo dňa 13.01.2017 ho požiadal o zaslanie stanoviska k uplatneným nárokom, prípadne k spôsobu a výške ich úhrady. Žalovaný v rade 2/ odpovedal listom z 23.01.2017, v ktorom uviedol, že nárok titulom nemajetkovej ujmy nie je krytý rozsahom poistenia a z tohto dôvodu nemôže poškodeným poskytnúť poistné plnenie. Rovnako, že povinnosť poskytnúť zadosťučinenie poškodenej osoby podľa § 13 OZ je výhradne spätá s osobou, ktorá sa takého neoprávneného zásahu dopustila. Pre posúdenie otázky pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v rade 2/ ako poisťovateľa je rozhodujúce vymedzenie pojmu škoda v zákone o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovým vozidlom, ktorý upravuje vecný rozsah poistného krytia. Zmyslom a cieľom tohto poistenia je náhrada ujmy v najširšom význame slova. V tejto oblasti je aj v judikatúre slovenských všeobecných súdov považovaný za rozhodujúci rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci sp. zn. M.-XX/XX z 24.10.2013, na ktorý poukázal žalovaný v rade 1/ už vo svojom liste zo dňa 13.12.2016 a ktorého právna veta znie: „Článok 3 ods. 1 smernice Rady XX/XXX/EHS z 24. apríla 1972 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú motorovými vozidlami a kontroly plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, článok 1 ods. 1 a 2 druhej smernice Rady XX/X/EHS z 30. decembra 1983 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady XXXX/XX/ES z 11. mája 2005, a článok 1 prvý odsek tretej smernice Rady XX/XXX/EHS zo 14. mája 1990 o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.“ Žalovaný v rade 1/ si je zároveň vedomý skutočnosti, že v rozhodovacej praxi slovenských všeobecných súdov táto otázka doposiaľ nie je jednoznačne ustálená a oboznámil sa aj s opačným názorom prezentovaným najmä v rozhodnutí NS SR zo dňa 31.03.2016, sp. zn. XCdo/XXX/XXXX. Tento však nepovažuje za relevantný z nasledovných dôvodov: Citované rozhodnutie je prekvapujúce, nakoľko odôvodnenie a argumentácia rozhodnutia je rovnaká, akú použil NS SR už v rozhodnutí sp. zn. XCdo/XXX/XXXX. práve táto však bola posudzovaná (v rámci dôvodov písomného stanoviska vlády SR) Súdnym dvorom EÚ vo veci Haasová s konštatovaním: v čl. 55 členské štáty majú zaručiť, aby náhrada škody podľa ich

vnútroštátneho práva zodpovednosti za škodu z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpeli blízki rodinní príslušníci osôb, ktoré sa stali obeťami dopravnej nehody, bola krytá povinným poistením; v čl. 58 keďže zodpovednosť poisteného, ktorá podľa vnútroštátneho súdu v tomto prípade vyplýva z § 11 a 13 OZ, vznikla na základe dopravnej nehody a mala občianskoprávnu povahu, nič nenasvedčuje, že na túto zodpovednosť sa nevzťahuje vnútroštátne hmotné právo zodpovednosti za škodu, na ktoré odkazujú smernice. Súdny dvor je jedinou inštitúciou, ktorá je oprávnená podávať záväzný výklad práva EÚ a prispievať tak k jeho jednotnému uplatňovaniu vo všetkých členských štátoch. Členské štáty musia pri výkone svojich právomocí rešpektovať právo Únie. Vnútroštátne normy upravujúce náhradu škody pri dopravných nehodách spôsobených prevádzkou motorových vozidiel nemôžu odňať smernici jej účinok. Aj v prípade ak nedochádza k priamej aplikácii konkrétnej právnej normy EÚ, t.j. keď sa na určitý prípad aplikuje vnútroštátna norma, mala by byť interpretovaná a použitá v súlade s právom EÚ. Z hľadiska systematiky OZ nie je až tak významné, náhrada nemajetkovej ujmy za stratu života (prvá časť, druhá hlava) je upravená v inej časti ako náhrada škody (šiesta časť, druhá hlava). Povinné poistenie musí kryť akúkoľvek škodu (ujmu) tak materiálnu, ako nemateriálnu. K takému záveru možno dôjsť extenzívnym výkladom pojmu škody (ktorý zahŕňa aj ujmu na zdraví) obsiahnutého v § 4 ods. 2, písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z.. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Haasová vychádza pri posudzovaní sťažností poisťovní aj Ústavný súd SR. tento s prihliadnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a súčasne zohľadňujúc zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorového vozidla aplikuje extenzívny výklad pojmu škoda, pričom dospel k rovnakým záverom ako Súdny dvor EÚ vo veci Haasová. Sťažnosti poisťovní na porušenie ich práv z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie v týchto typoch konaní odmieta ako zjavne neopodstatnené. K uvedenému ÚS SR dodáva, že nemá dôvod odchýliť sa od svojho meritórneho postoja vyjadreného v predchádzajúcich rozhodnutiach odmietajúcich sťažnosti ako zjavne neopodstatnené ani na podklade rozsudku NS SR z 31.03.2016 vo veci XCdo/XXX/XXXX. V kontexte vyššie uvedeného eurokonformného výkladu, ktorý chápe škodu na zdraví ako ujmu na telesnom alebo duševnom zdraví, vrátane ujmy v emočnej sfére, rozhodujú v súčasnosti aj ostatné všeobecné súdy, ktoré majú za to, že napriek rozhodnutiu NS SR sp. zn. XCdo/XXX/XXXX nie je dôvod rezignovať na aplikáciu moderných výkladových metód, predovšetkým na eurokonformný výklad ako i lingvistický výklad, vrátane materiálnej interpretačnej záväznosti judikatúry Súdneho dvora EÚ, ktorá nezaväzuje len strany sporu, ale je prameňom komunitárneho práva. Nakoľko rozhodnutie NS SR zo dňa 31.03.2013, sp. zn. XCdo/XXX/XXXX nerešpektuje základné pravidlá komunitárneho práva, žalovaný v rade 1/ ho považuje za právne neudržateľné. Z uvedených dôvodov má žalovaný v rade 1/ za to, že žalovaný v rade 2/ je v danej veci pasívne vecne legitimovaný a v prípade preukázania dôvodnosti žalovaného nároku má byť zaviazaný na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ďalšou námietkou žalovaného rade 2/ prezentovanou v liste zo dňa 23.01.2017 bolo, že povinnosť poskytnúť zadosťučinenie poškodenej osoby podľa § 13 OZ je výhradne spätá s osobou, ktorá sa takéhoto neoprávneného zásahu dopustila. Priamym účastníkom predmetnej dopravnej nehody bol H.. H. P.. Ten bol dňa 15.11.2014 zvolený za starostu S. R., pričom v deň dopravnej nehody (30.06.2015) vykonával činnosť v prospech S. R. na obecnom motorovom vozidle zn. Škoda S., U.: F. XXXBC. V zmysle § 420 ods. 2 OZ škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá. V zmysle § 427 ods. 1 OZ fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky. V zmysle § 427 ods. 2 OZ rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla. Pokiaľ teda možno pod pojem škoda subsumovať aj nemajetkovú ujmu - čo je zrejmé z vyššie uvedeného, potom je v tomto prípade na určenie zodpovednostného subjektu nevyhnutné aplikovať ust. § 420 ods. 2 v spojení s ust. § 427 ods. 2 OZ. Pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Zodpovednostným subjektom teda nemôže byť fyzická osoba H.. H. P. (vodič prevádzateľa motorového vozidla), nakoľko tento v rozhodnom čase vykonával činnosť v prospech právnickej osoby - žalovaného v rade 1/ (prevádzateľa motorového vozidla, ktorým bola spôsobená škoda). Ako bolo už uvedené vyššie, žalovaný v rade 2/ bol z titulu poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poisťovateľom žalovaného v rade 1/. V prípade dôvodnosti žaloby má teda žalovaný v rade 1/ právo, aby za neho žalovaný v rade 2/ uhradil aj prípadné nároky žalobcov z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

4. Podaním zo dňa 14.09.2017, doručeným súdu dňa 18.09.2017 sa k podanej žalobe vyjadril žalovaný v rade 2/, ktorý uviedol, že uplatnený nárok žalobcov voči žalovanému v rade 2/ neuznáva v celom rozsahu a považuje ho vzhľadom na ďalej uvedené za neoprávnený a bez právneho základu. Vnútroštátne právo v zákone o PZP de lege lata upravuje náhradu majetkovej, ako ja nemajetkovej ujmy, avšak výlučne rozsahu § 444 - 449 OZ, pričom v § 444 OZ pokrýva zodpovednosť za nemajetkovú ujmu na zdraví vo forme náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v rozsahu nárokov podľa osobitného právneho predpisu. Nároky z titulu ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ však do okruhu pôsobnosti zákona o PZP nezahŕňa. Právna úprava rozsahu poistenia zodpovednosti za škodu v ust. § 4 ods. 2 zákona o PZP podáva taxatívny výpočet prípadov, ktoré podliehajú poistnému krytiu a ktoré sú z hľadiska rozlíšenia toho, čo sa odškodňuje, plne v zhode s právnou úpravou spôsobu a rozsahu náhrady škody v OZ ustanovenou v § 442 a nasl., vrátane § 444 OZ. Pod takto vymedzenú škodu zákon o PZP neumožňuje subsumovať náhradu nemajetkovej ujmy vyplývajúcu z ust. § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ sa tak poistený s poisťovňou nadštandardne nedohodne v poistnej zmluve. Pokiaľ aj z rozhodovacej činnosti všeobecných súdov nižších stupňov prekvapujúco nepanuje zhoda v otázke možnosti subsumovať pod pojem škoda na zdraví v zmysle zákona o PZP aj náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 11 a nasl. OZ, je potrebné poukázať na rozhodnutie ÚS SR zo dňa 20.01.2011, IV. Ú. XX/XXXX a uznesenie NS SR z 05.12.2013, sp. zn. XCdo/XX/XXXX. Ďalej poukázal na rozsudok NS SR z 26.09.2013, sp. zn. XCdo/XXX/XXXX, zverejnený v Zbierke stanovísk NS a súdov SR X/XXXX pod číslom 127, t.j. K. XXX/XXXX. Platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upraveným v § 11 a nasl. OZ a právom na náhradu škody. Medzi týmito inštitútmi je pojmová a obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rýdzo osobnej povahy, ktoré je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho, právo na náhradu škody je právo majetkovej povahy, ktoré môže patriť tak fyzickej ako aj právnickej osobe a nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu. Zásadný rozdiel je aj medzi nahradením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhradou škody ako majetkovej ujmy - pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol vyvolať, v prípade škody treba jej výšku vyčísliť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej OZ (rozhodnutie NS SR z 20.04.2011, sp. zn. XCdo/XXX/XXXX). Následne upozornil na aktuálnu rozhodovaciu činnosť NS SR v rozsudku sp. zn. XCdo/XXX/XXXX zo dňa 31.03.2016. V predmetnom rozsudku sa NS SR v celom rozsahu prihlásil k svojmu skoršiemu rozhodnutiu vo veci XCdo/XXX/XXXX, čo do otázky pasívnej legitimácie žalovaného. Keďže slovenské právo neupravuje takúto náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej obetiam usmrtených pri dopravných nehodách v rámci úpravy zodpovednosti poisteného za škodu, nie je potrebné, aby tento nárok bol v zmysle rozsudku zahrnutý v poistnom krytí z povinného zmluvného poistenia. Ďalej poukázal na uznesenie ÚS A.. Ú. XXX/XX z 23.08.2007. Uvedené súdy zaujali jednoznačné stanoviská o odlišnosti dvoch právnych inštitútov, t.j. o odlišnosti zodpovednosti za škodu a zodpovednosti za zásah do ochrany osobnosti, a preto vylúčili možnosť pod náhradu škody o.i. aj podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP subsumovať aj nároky z titulu ochrany osobnosti. Žalovaný v rade 2/ má tak za to, že v zmysle súčasne platnej a účinnej úpravy rozsahu krytia zákonom o PZP, bez jeho akejkoľvek relevantnej novelizácie v rozhodnej časti od roku 2001, pri opakovanom konštatovaní NS SR o nemožnosti zahŕňať pod pojem škody na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a) zákona o PZP aj nemajetkovú ujmu podľa § 11 a nasl. OZ, žalovaný v rade 2/ nie je v takýchto konaniach pasívne vecne legitimovaný. Keďže od roku 2001 nedošlo k žiadnej zmene relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy, nie je ani v čase po rozsudku ESD absolútne legitímny dôvod na zmenu výkladu príslušných zákonných ustanovení a ad hoc rozširovanie účelu zákona o PZP a jeho cieľov oproti tým, ktoré boli celkom jednoznačne a nesporne zamýšľané a stanovené samotným zákonodarcom. Opačný postup potom nie je možné vyhodnotiť inak, ako snahu zhojiť nečinnosť zákonodarcu priamou aplikáciou smerníc EÚ, pričom táto je vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, vzhľadom na jeho súkromnoprávny charakter, vylúčená. Pokiaľ žalobcovia poukazujú výlučne na uznesenie ÚS, je namieste zdôrazniť, že ÚS nikdy nerozhoduje o hmotnoprávnych nárokoch ako takých. Ale o tom, či postupom všeobecných súdov boli alebo neboli porušené ústavné práva sťažovateľov, a aj to len v prípade, že sťažnosti prijme na ďalšie konanie. V konečnom dôsledku tak možno konštatovať, že ÚS sťažnosťou napádané rozsudky všeobecných súdov nepovažuje za arbitrárne a neodôvodnené, ale pritom sám zdôrazňuje, že zjednocovať judikatúru všeobecných súdov in abstracto prináleží výlučne a jedine NS SR. ďalej zdôraznil, že súd členského štátu môže prostredníctvom eurokonformnej interpretácie vypĺňať medzery vnútroštátneho právneho predpisu samotnými ustanoveniami smerníc. Súd členského štátu však nemôže smernice EÚ vykladať v rozpore s vnútroštátnym právom, nakoľko priama aplikácia ustanovení smernice nesmie mať za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo

právnickej osobe, t.j. smernica nikdy nemôže mať horizontálny ani obrátený vertikálny priamy účinok. Ak si členský štát nesplnil svoju povinnosť a netransponoval smernicu správne alebo načas, nemôžu dôsledky tohto protiprávneho konania štátu znášať fyzické alebo právnické osoby, a preto im nemôže byť uložená na základe neprebratej (nesprávne/nedôsledne prebratej) smernice žiadna povinnosť. K vyššie uvedenému žalovaný v rade 2/ opätovne poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. XCdo/XXX/XXXX zo dňa 31.03.2016, v ktorom sa NS SR po tom, ako sa dôkladne vysporiadal s nemožnosťou subsumovať pod pojem škody/škody na zdraví aj nemajetkovú ujmu pozostalých, zaoberal aj otázkou nemožnosti priamej aplikácie smerníc EÚ vo vzťahu k fyzickým a právnickým osobám. K otázke nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti poukázal na rozsudok NS SR z 29.03.2007, sp. zn. XCdo/XX/XXXX a rozsudok NS SR z 30.01.2007, sp. zn. XCdo/XX/XXXX uverejnený v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod K. XX/XXXX. Vzhľadom na skutočnosť, že poistnou udalosťou je dopravná nehoda a zásah do osobnostných práv žalobcov nastal sprostredkovane v dôsledku ich reakcie na následky tejto dopravnej nehody, neexistuje vo vzťahu k žalobcom a uplatňovanej nemajetkovej ujme priama príčinná súvislosť s poistnou udalosťou ako takou v zmysle § 5 ods. 1 písm. h) zákona o PZP, a vo vzťahu k žalovanému v rade 2/. Aj toto je opäť len jedným z mnohých mement toho, že úmyslom a cieľom zákonodarcu pri koncipovaní zákona o PZP nebolo krytie nemajetkovej ujmy pozostalých. Z vyššie uvedených dôvodov mal žalovaný v rade 2/ za to, že aj v prípade teoretického akceptovania premisy, že pod škodu na zdrví je možné extenzívnym výkladom zahŕňať aj nemajetkovú ujmu pozostalých, je potom poistiteľ - žalovaný v rade 2/ priamo zo zákona o PZP de facto aj de iure oslobodený od povinnosti plniť za poisteného škodu (nemajetkovú ujmu), a to práve z dôvodu absencie priamej príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Na podporu vyššie uvedených záverov poukázal na rozsudok ESD zo dňa 10.12.2015 vo veci c-XXX/XX Z., v ktorom ESD v otázke ujmy pozostalých súvisiacej s úmrtím osoby pri dopravnej nehode, túto opakovane a na viacerých miestach označuje ako nepriame následky tejto nehody, pričom škodu predstavuje ujma na zdraví s následkom smrti dcéry pána Z.. Ujmu, ktorú utrpeli jej rodinní príslušníci, treba ako takú považovať za nepriame následky nehody. Vzhľadom na vyššie uvedenú právnu argumentáciu a s poukazom na v súčasnosti platný a účinný zákona o PZP, OZ a relevantnú judikatúru mal za to, že voči žalovanému v rade 2/ je žaloba podaná neoprávnene a bez právneho základu, nakoľko žalovaný v rade 2/ nie je podľa zákona o PZP pasívne vecne legitimovaný vo veciach náhrady nemajetkovej ujmy, a keby aj bol nie je povinný takéto nároky hradiť z titulu absencie priamej príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Preto žiadal, aby súd žalobu voči žalovanému v rade 2/ zamietol a zároveň žalobcov zaviazal na náhradu trov konania.

5. Dňa 25.09.2017 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcov v rade 1/ a 2/ k vyjadreniu žalovaného v rade 1/, v ktorom poukázali na to, že dôvody, ktoré uvádza žalovaný v rade 1/, nemôžu mať za následok odopretie práv žalobcov na ochranu osobnosti. Je nepopierateľné, že výška náhrady nemajetkovej ujmy musí predovšetkým odrážať závažnosť vzniknutej ujmy. Je pravda, že súd podľa § 13 ods. 3 OZ, okrem závažnosti vzniknutej ujmy, má prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. V danom prípade je pre posúdenie okolností rozhodujúce, čo bolo technickou príčinou dopravnej nehody. Z rozsudku OS Žilina sp. zn. XXT/XX/XXXX vyplýva, že pôvodca dopravnej nehody bol uznaný za vinného, a to z dôvodu, že sa dostatočne nevenoval situácii v cestnej premávke a pri odbočovaní vošiel do jazdnej dráhy motocykla, ktorý viedol H. H.. V rozsudku nebolo konštatované spoluzavinenie vodiča motocykla. Stret motocykla a motorového vozidla zapríčinil jednoznačne vodič motorového vozidla. Vzhľadom na uvedené sú žalobcovia v rade 1/ a 2/ presvedčení o tom, že ich nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je dôvodný a rovnako aj ich v žalobe nárokovaná výška stanovená v peniazoch. Pokiaľ ide o vyjadrenie žalovaného v rade 1/ k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného v rade 2/ žalobcovia v rade 1/ a 2/ súhlasia v tejto časti s obsahom vyjadrenia žalovaného v rade 1/ v celom rozsahu.

6. Dňa 19.10.2017 bolo súdu doručené vyjadrenie žalobcov v rade 1/ a 2/ k vyjadreniu žalovaného v rade 2/, v ktorom poukázali na to, že v žalobe opreli pasívnu legitimáciu žalovaného v rade 2/ o rozhodnutie ÚS SR č. A.. Ú. XXX/XXXX zo dňa 11.10.2016. Ústavný súd SR svojím rozhodnutím č. A.. Ú. XXX/XXXX zo dňa 11.10.2016 v skutkovo a právne analogickom prípade rozhodol o sťažnosti v neprospech sťažovateľa - poisťovne F.. Ide o časovo najaktuálnejšie rozhodnutie v danej problematike, ktoré vzhľadom na jeho odôvodnenie a odbornú argumentáciu v prospech subsumovania nemajetkovej ujmy pod poistné krytie povinného zmluvného poistenia, odborná verejnosť považuje za prelomové. Z tohto dôvodu žalobcovia považovali za neúčelné vyjadrovať sa k II. časti vyjadrenia žalovaného v rade 2/, ktoré obsahuje výňatky z rozsudkov všeobecných súdov, ktorými žalovaný v rade 2/ podporuje svoj názor, že pod náhradu škody ako aj podľa § 4 ods. 2 písm. a) Zo PZP nemožno subsumovať nároky z titulu ochrany osobnosti, pričom zdôraznil, že po rozsudku ESD nedošlo k žiadnej zmene

relevantnej vnútroštátnej právnej úpravy a priama aplikácia smerníc EÚ je vylúčená. Ústavný súd SR práve vo svojom rozhodnutí č. III. Ú. XXX/XXXX zo dňa 11.10.2016 vyslovil názor, že tradičné chápanie pojmu škoda musí ustúpiť európskemu chápaniu v zmysle eurokonformného výkladu vnútroštátnej právnej úpravy. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ústavnosti a aj keď ústavnému súdu neprislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, prislúcha mu kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácia zákonov s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Žalobcovia nemajú námietky voči prvej časti tohto článku vyjadrenia, t. j., že je vylúčená priama aplikácia ustanovení smerníc EÚ, ktorá by mala za následok uloženie povinnosti fyzickej alebo právnickej osobe. Existuje však nepriamy účinok smerníc EÚ, ktorý možno dosiahnuť takou interpretáciou ustanovení vnútroštátneho právneho predpisu, aby sa dosiahol výsledok sledovaný smernicou EÚ (rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Marleasing SA (M.-XXX/XX). Pokiaľ sa žalovaný v rade 2/ v III. Časti vyjadrenia podporne odvoláva na rozsudok NS SR sp. zn. XCdo/XXX/XXXX, ktorý má prezentovať aktuálnu rozhodovaciu činnosť a ktorý v odôvodnení konštatoval nedostatok pasívnej legitimácie poisťovne v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej v dôsledku dopravnej nehody, žalobcovia uvádzajú, že podľa ÚS SR sa tento dovolací súd nedostatočným spôsobom vysporiadal s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci Haasová (C-22/12) a nemožno mu priznať precedenčný obsah. Žalovaný v rade 2/ namieta nedostatok príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou - dopravnou nehodou a zásahu do osobnostných práv žalobcov, ktorý ho vylučuje z povinnosti nahradiť za poisteného škodu. Medzi iným sa odvoláva aj na rozsudok NS SR sp. z. XCdo/XX/XXXX, kde poukazuje na záver súdu, že príčinná súvislosť medzi poškodením zdravia žalobcov a protiprávnym konaním žalovaného nie je daná, ak poškodenie zdravia spočíva v udalosti, ktorá je už sama o sebe následkom protiprávneho konania žalovaného. Žalobcovia v tejto súvislosti poukazujú na to, že svoj nárok neuplatňujú z titulu poškodenia zdravia ako výsledok reakcie na smrteľný úraz ich otca. Nárok uplatňujú z titulu neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti. Predpokladom vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v danom prípade sú: existencia ujmy v osobnostnej nemajetkovej sfére (zásah do súkromného rodinného života a narušenie celistvosti rodiny), porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon spočívajúci v konaní tretej osoby zodpovednej za narušenie osobnostných práv žalobcov a príčinná súvislosť medzi touto ujmou a protiprávnym konaním. Je nepochybné, že v danom prípade existuje príčinná súvislosť medzi dopravnou nehodou zo dňa 30.06.2015, za ktorú zodpovedá žalovaný v rade 1/ a vznikom nemajetkovej ujmy žalobcov. Právna úprava vyjadrená v § 5 ods. 1 písm. h) Zo PZP nehovorí o priamej príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou. Tým, že pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení treba pojem škoda vykladať extenzívne v tom zmysle, že tento pojem zahŕňa aj náhradu nemajetkovej ujmy z titulu občianskoprávnej zodpovednosti za zásah do osobnostných práv pozostalých, aj nemajetková ujma sa považuje za škodu, teda priamy a nie nepriamy následok dopravnej nehody. Existuje tu preto príčinná súvislosť s poistnou udalosťou. Z uvedených dôvodov žalobcovia považujú vyjadrenie žalovaného v rade 2/ v tejto časti za účelové a umelo vykonštruované.

7. Dňa 19.10.2017 bolo súdu doručené vyjadrenie žalovaného v rade 1/ k vyjadreniu žalobcov v rade 1/ a 2/ zo dňa 25.09.2017, v ktorom žalovaný v rade 1/ uviedol, že žalobcovia vo svojom vyjadrení uviedli, že pre posúdenie veci je rozhodujúce, čo bolo technickou príčinou dopravnej nehody zo dňa 30.06.2015 a tiež, že v rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 08.07.2016, sp. zn. XXT/XX/XXXX nebolo konštatované spoluzavinenie nebohého - H. H. (poškodeného). Uvedenú dopravnú nehodu „zapríčinil jednoznačne vodič motorového vozidla“, ktorý bol ako jej pôvodca uznaný za vinného, nakoľko sa dostatočne nevenoval situácii v cestnej premávke. Žalobcovia teda tvrdia, že z dôvodu výroku odsudzujúceho rozsudku voči H.. P. má byť žalovaný v rade 1/ (spolu so žalovaným v rade 2/) bez ďalšieho dokazovania zaviazaný na plnú úhradu uplatneného nároku. S prezentovanými tvrdeniami žalobcov sa žalovaný v rade 1/ nestotožnil, nakoľko v rámci zisťovania skutkového stavu je civilný súd oprávnený zisťovať a posudzovať celý skutkový základ uplatňovaného nároku, hoci by tento z hľadiska právneho posúdenia skutkových okolností zasahoval aj do odboru trestného práva. V rámci civilného sporového konania musia byť podľa potreby vykonané ďalšie dôkazy k zisteniu skutkového stavu veci viažuceho sa k uplatnenému nároku. V danom prípade je síce v odsudzujúcom rozsudku konštatované zavinenie H.. H. P., avšak celkové okolnosti prípadu (vyplývajúce z trestného spisu) bezpochyby svedčia skutočnosti, že na vzniku dopravnej nehody a škody sa podieľal (značnou mierou) aj sám poškodený. Uvedené nakoniec nepriamo vyplýva aj zo skutkovej vety trestného rozsudku v zmysle ktorej: ..išiel H. H. na začiatku nehodového deja rýchlosťou 72 km/hod. (pozn. v obci)... bol pod vplyvom alkoholu - 0,60 g/kg alkoholu v krvi... V zmysle ust. § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo

Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti. Rozhodnutie o tom, že bol spáchaný trestný čin vždy znamená konštatovanie zavineného protiprávneho konania páchateľa. Týmto rozhodnutím je súd viazaný - v rozsahu konania tohto páchateľa. Pokiaľ však okolnosti prípadu nasvedčujú, že na vzniku škody (resp. vzniku inej udalosti) sa okrem páchateľa mohla svojim konaním podieľať aj iná osoba, súd nie je pri skúmaní podmienok spoluzodpovednosti tejto ďalšej osoby výrokom o vine páchateľa (v zmysle §193 CSP) viazaný. V danom prípade teda právoplatné rozhodnutie trestného súdu automaticky neznamená, že vzniknutá nehoda bola spôsobená výlučne H.. P. a nezbavuje súd povinnosti zaoberať sa tým, nakoľko sa na vzniku nehody podieľalo aj konanie poškodeného, t.z. jeho účasťou na vzniku nehody a podmienkami a rozsahom jeho zodpovednosti. Práve za tým účelom žalovaný v rade 1/ navrhol ako dôkaz vykonať oboznámenie sa s trestným spisom Okresného súdu Žilina, sp. zn. XXT/XX/XXXX, ktorého súčasťou sú znalecké posudky, ktoré dôsledne popisujú aj konanie poškodeného a mieru jeho zodpovednosti na nehode. S poukazom na uvedené žalovaný v rade 1/ žiada konajúci súd, aby vo veci nariadil pojednávanie a vykonal navrhnuté dôkazy na základe ktorých ustáli mieru spoluzavinenia poškodeného, ako aj dôvodnosť a výšku žalobcami uplatneného nároku.

8. Súd vo veci nariadil a dňa 27.03.2018 vykonal pojednávanie v súlade s ustanovením § 180 CSP v neprítomnosti žalovaného v rade 1/ a žalovaného v rade 2/ a za prítomnosti žalobcov v rade 1/ a 2/, ich právneho zástupcu, právneho zástupcu žalovaného v rade 1/ a právneho zástupcu žalovaného v rade 2/. Strany sporu v zásade po celý čas konania, aj pred súdom, zotrvali na svojej argumentácii v spore, ako ich uviedli v žalobe, vo vyjadrení k žalobe, či v replike alebo duplike. Súd vykonal všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy, a to najmä oboznámenie sa prečítaním vybraných častí zo znaleckého posudku č. X/XXXX, vypracovaného pK.. A.. D.Á. F., M.., znalcom z odboru Doprava cestná, Technický stav cestných vozidiel, Nehody v cestnej doprave, Odhad hodnoty cestných vozidiel z pripojeného vyšetrovacieho spisu Č.:S.-XXX/X-Y.-B.-XXXX.

9. Súd na základe vykonaného dokazovania vyjadreniami strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkaznými prostriedkami ako aj celým spisovým materiálom, zistil nasledovný skutkový stav:

10. Starosta S. R. H.. H. P. bol rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. XXT/XX/XXXX zo dňa 08.07.2016 uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) TZ (§ 138 písm. h/ TZ), ktorého sa dopustil tým, že dňa 30.06.2015 o 11.43 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Š. S. U.. Č.. F. XXXBC Y. Ž. po ulici C. F. (označená ako vedľajšia cesta) v smere od L. N. do križovatky s N. F. (označená ako hlavná cesta), pričom keď sa nachádzal v uvedenej križovatke, na ktorej odbočoval vľavo pre smer ku F. M. z dôvodu nevenovania sa dostatočne situácii v cestnej premávke pri samotnom odbočovaní vošiel do jazdnej dráhy motocykla P. P. M. R. U.. Č.. L. XXXAF, ktoré viedol vodič H. H. so spolujazdkyňou H. F., J. N. F. v smere ulica Y. S., pričom v zmysle znaleckého posudku z odboru doprava cestná č. X/XXXX išiel H. H. na začiatku nehodového deja rýchlosťou 72 km/hod. a v zmysle znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo č. XX/XXXX bol pod vplyvom alkoholu - 0,60 g/kg alkoholu v krvi, H. H. na vychádzanie vozidla Š. S. U.. Č.. F. XXXBC reagoval brzdením a položením motocykla na bok, no aj napriek tomu došlo k stretu motocykla a ľavej bočnej časti vozidla, vodič motocykla H. H. pri nehode utrpel zranenia, ktorým na mieste podľahol a jeho spolujazdkyňa H. F. utrpela ťažké zranenia, ktorým po prevoze do O.V. X. R. J. Ž. dňa 30.06.2015 o 15.55 hod. podľahla, pričom vodič H.. H. P. svojím konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c), § 20 ods. 1 zákona o cestnej premávke č. 8/2009 Z.z., teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť závažnejším spôsobom konania. Za uvedený skutok bol H.. H. P. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmienečným odkladom na skúšobnú dobu 3 roky a zároveň mu bol uložený aj trest zákazu činnosti, t.j. zákaz viesť akékoľvek motorové vozidlá na dobu 3 roky. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 08.07.2016. Na návrh právneho zástupcu žalovaného v rade 1/ k okolnostiam vzniku dopravnej nehody súd vykonal dokazovanie oboznámením záverov Znaleckého posudku z odboru doprava cestná č. X/XXXX zo dňa 01.11.2015, bodu 2.2.4 Posúdenie techniky jazdy vodičov, bodu 2.2.4.1 vodič motocyklu P. H. H. a 2.2.4.2 vodič vozidla S., H.. H. P., ktorý bol vypracovaný v trestnom konaní znalcom J.. A.. D. F., M... B. J.. A.. D. F., M.. - znalec z odboru Doprava cestná, Technický stav cestných vozidiel, Nehody v cestnej doprave, Odhad hodnoty cestných vozidiel, bol do trestného konania pribratý uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Žiline, odboru kriminálnej polície v Žiline sp. zn. Č.:S.-XXX/X-Y.-B.-XXXX zo dňa 02.07.2015 a jeho úlohou bolo zodpovedať na tieto otázky:

1. Vyjadriť sa k výhľadovým a šírkovým pomerom v mieste nehody.
2. Vyjadriť sa k technickému stavu osobného motorového vozidla zn. Š. S. U.. Č.. F. XXXBC a motocykla zn. P. P., U.. Č.. L. XXXAF pred dopravnou nehodou.
3. Vyjadriť sa k spôsobu , technike a rýchlosti jazdy vodiča osobného motorového vozidla zn. Š. S., U.. Č.. F. XXXBC H.. H. P. a vodiča motocykla zn. P. P., U.. Č.. L. XXXAF H. H., zhodnotiť ich reakcie na predmetnú situáciu s určením ich vzájomných polôh v kritických momentoch nehodového deja.
4. Vyjadriť sa k možnosti zabránenia dopravnej nehode vodičom osobného motorového vozidla zn. Š. S., U.. Č.. F. XXXBC H.. H. P. a vodičom motocykla zn. P. P., U.. Č.. L. XXXAF H. H..
5. Vyjadriť sa čo bolo z technického hľadiska príčinou vzniku dopravnej nehody.
6. Vyjadriť sa k iným okolnostiam, ktoré považuje za potrebné v znaleckom posudku uviesť pre objektívne posúdenie dopravnej nehody.
11. Znalec J.. A.. D. F., M.. v Znaleckom posudku č. X/XXXX zo dňa 01.11.2015 na strane 37 v bode 2.2.4 Posúdenie techniky jazdy vodičov uviedol:
2.2.4.1 Vodič motocyklu P. H.Á. H..
Vodič motocykla sa s týmto pohyboval v momente zrážky rýchlosťou cca 62 km/hod. Pred zrážkou reagoval na vychádzajúce vozidlo, brzdil, pričom motocykel spadol na ľavú stranu. Na začiatku reakcie mal motocykel rýchlosť cca 72 km/hod, na ktorú zrýchlil po vyjdení spod viaduktu z rýchlosti cca 60 km/hod. Takúto rýchlosť mal vo vzdialenosti cca 82 m od miesta zrážky. Túto rýchlosť bolo možné pomerne presne určiť z kamerového záznamu, ako aj následné zrýchľovanie motocykla.
Technika jazdy vodiča motocykla nebola správna z týchto dôvodov:
Vodič sa pohyboval rýchlosťou vyššou, ako bola v danom úseku dovolená.
Vodič po vyjdení na rovný úsek začal z rýchlosti cca 60 km/hod zrýchľovať na rýchlosť cca 72 km/hod, z ktorej začal reagovať na vychádzajúce vozidlo.
Prekročením rýchlosti si vodič znemožnil zabrániť dopravnej nehode a zároveň neumožnil vodičovi vozidla S., dať mu prednosť v jazde.

Nesprávna technika jazdy vodiča motocykla bola príčinou vzniku dopravnej nehody.

2.2.4.2. Vodič vozidla S., H.. H. P..
Vodič vozidla S. sa pred vojdením do križovatky s vozidlom zastavil približne na jej hranici. Z tohto miesta mal dostatočný rozhľad na hlavnú cestu na obidve strany. Podľa výpovede videl motocyklistu na začiatku rovného úseku, po jeho vyjdení spod viaduktu. V tomto čase cca 4 s pred zrážkou, sa motocykel pohyboval rýchlosťou cca 60 km/hod. Vzhľadom k tejto rýchlosti by mu dal prednosť v jazde, preto vyhodnotil situáciu tak, že vošiel do križovatky. Vodič motocykla však zrýchľoval, preto podmienky na danie prednosti v jazde boli zrušené. Aj keď vodič vozidla začal reagovať a zastavil, stalo by sa tak krížom cez jazdy pruh a motocykel by do stojaceho vozidla narazil. Ak by vodič motocykla pokračoval rýchlosťou 60 km/hod, k nehode by nedošlo a pritom by vôbec nemusel spomaľovať. Obaja účastníci by sa bezpečne minuli.

Technika jazdy vodiča H.. P. bola správna a nemala vplyv na vznik a priebeh dopravnej nehody.
12. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že predmetné motorové vozidlo, ktoré riadil starosta S. R. a ktorého prevádzkou došlo k dopravnej nehode bolo povinne zmluvne poistené v zmysle Zák. 381/2001 Z.z. u žalovaného v rade 2/.
13. Na základe toho ako a čím bola žaloba žalobcov v rade 1/ a 2/ skutkovo vymedzená je zrejmé, že v predmetnej veci sa žalobcovia domáhali náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do ich osobnostných práv súkromného a rodinného života, ku ktorému došlo v dôsledku dopravnej nehody dňa 30.06.2015, ktorú zavinil starosta S. R.X. H.. H. P. pri výkone činnosti v prospech žalovaného v rade 1/ a na následky ktorej dňa 30.06.2015 otec žalobcov v rade 1/ a 2/ zomrel. Žalobcovia si nárok voči žalovanému v rade 1/ uplatnili podľa § 427 ods. 2 OZ v spojení s § 420 ods. 2 OZ ako voči inému prevádzateľovi motorového vozidla, ktorý zodpovedá za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky z dôvodu, že škoda spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú. Žalobcovia si nárok voči žalovanému v rade 2/ uplatnili ako poisťovateľovi v zmysle zák. č. 381/2001 Z.z., ktorý za podmienok v ňom uvedených a v rozsahu ním určenom poskytuje poškodenému za poisteného náhradu škody podľa tohto zákona. Predmetom tohto konania je teda nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov v rade 1/ a 2/ vyjadrený v peniazoch.

14. Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.
15. Podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.
16. Podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
17. Podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.
18. Občiansky zákonník v ust. § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu proti zásahom do osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Súčasťou práva na ochranu osobnosti je i právo na súkromie a rodinný život, ktoré v sebe zahrňuje tiež právo fyzickej osoby na spolužitie s ďalšími osobami, predovšetkým s členmi rodiny. Zákon nedefinuje pojem zásah, ani nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva. Je ním však bezpochyby tak aktívne konanie, ako aj pasívne správanie ktoré má v zákone uvedené znaky. Týmito znakmi sú predovšetkým neoprávnenosť zásahu a jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na chránené osobné práva fyzickej osoby. Medzi neoprávneným zásahom a poškodením (ohrozením) niektorého z osobnostných práv musí byť vzťah príčinnej súvislosti. Ak určité konanie vykazuje zákonné znaky zásahu do chránených osobnostných práv, má fyzická osoba právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov a aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Obč. zák.). Fyzická alebo právnická osoba môže byť zodpovedná za nemajetkovú ujmu na osobnosti inej fyzickej osoby iba vtedy, ak neoprávnený zásah spočívajúci v porušení alebo len v ohrození osobnosti fyzickej osoby skutočne vyvolala.
19. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že starosta S. R. H.. H. P. pri výkone činnosti v prospech žalovaného v rade 1/ dňa 30.06.2015 pri prevádzke motorového vozidla zn. Š. S. U.. Č.. F. XXXBC zavinil dopravnú nehodu, na následky ktorej dňa 30.06.2015 otec žalobcov v rade 1/ a 2/ zomrel. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. XXT/XX/XXXX zo dňa 08.07.2016 bol H.. H. P. uznaný vinným zo skutku uvedeného vo výroku tohto rozsudku, teda inému z nedbanlivosti spôsobil smrť závažnejším spôsobom konania, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2, písm. a/ Trestného zákona. Protiprávne konanie starostu S. R. teda naplnilo znak skutkovej podstaty prečinu usmrtenia, teda trestnoprávnej zodpovednosti a starosta žalovaného v rade 1/ bol za svoje zavinené protiprávne konanie uznaný vinným a odsúdený uvedeným rozsudkom. Uvedeným rozsudkom ohľadom spáchania trestného činu starostom žalovaného v rade 1/ je súd v zmysle ust. § 193 CSP viazaný. Zároveň skutok starostu žalovaného v rade 1/, za ktorý bol uznaný vinným napĺňa znaky občianskoprávnej zodpovednosti žalovaného v rade 1/ za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcov v rade 1/ a 2/. Neoprávneným konaním starostu žalovaného v rade 1/ bolo jedným činom zasiahnuté do práva na život otca žalobcov v rade 1/ a 2/, ako aj do práva na súkromie a rodinný život žalobcov v rade 1/ a 2/, pričom ide o zásah mimoriadne významný, veľmi hlboký, no najmä nereparovateľný. Protiprávnym konaním starostu žalovaného v rade 1/ žalobcovia navždy stratili možnosť do budúcnosti naplniť vzťah rodiča a dieťaťa. Súd nemal v ďalšom žiadne pochybnosti o tvrdeniach žalobcov v rade 1/ a 2/ o ich citovej ujme vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby (otca) a takisto aj vzťahu s touto blízkou osobou, kde medzi nimi existovali silné sociálne, morálne, kultúrne a citové putá, ktoré sa vytvorili v rámci ich súkromného a rodinného života.
20. V konaní nebolo sporné, že motorové vozidlo, ktoré viedol starosta žalovaného v rade 1/ a prevádzkou ktorého došlo k dopravnej nehode a teda aj k zásahu do osobnostných práv žalobcov v rade 1/ a 2/, bolo povinne zmluvne poistené v zmysle zák. č. 381/2001 Z.z. u žalovaného v rade 2/.
21. V zmysle ust. § 4 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z., poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Zák. č. 381/2001 Z.z. v ust. § 15 od 1.1.2002 zaviedol všeobecný priamy nárok poškodeného na náhradu škody proti poisťovateľovi zodpovednej osoby, preto v prípade škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla si poškodený môže vybrať, či nárok na náhradu škody uplatní voči škodcovi (poistenému) alebo voči poisťovateľovi, alebo voči obidvom súčasne. Vo vzťahu k poisťovni ide o špecifické právo poškodeného na výplatu plnenia za poisteného škodcu a to vo výške (v tom rozsahu) v akom za škodu zodpovedá poistený škodca, pričom predpokladom vzniku povinnosti poistiteľa plniť, je preukázanie zodpovednosti poisteného za škodu, ktorá poškodenému vznikla.

22. Právny vzťah medzi žalobcami v rade 1/ a 2/ a žalovaným v rade 2/ je založený osobitným zák. č. 381/2001 Z.z., v ktorom žalobcovia v rade 1/ a 2/ ako poškodení uplatňujú voči žalovanému v rade 2/ ako poistiteľovi žalovaného v rade 1/ nárok na náhradu poistného plnenia. Žalovaný v rade 2/ uplatnený nárok namieta z dôvodu, že náhrada nemajetkovej ujmy nespadá pod rozsah poistenia upravený v § 4 zák. 381/2001 Z.z o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a preto žalobcovia v rade 1/ a 2/ nemajú nárok vymáhať túto náhradu od žalovaného v rade 2/, ktorý nie je pasívne vecne legitimovaný.
23. V súvislosti so vznesenou námietkou žalovaného v rade 2/ súd uvádza, že rozhodovacia prax všeobecných súdov v uvedenej otázke až do rozhodnutia ESD vo veci P. M.-XX/XXX zo dňa 24.10.2013 vychádzala z rozhodnutia NS SR XCdo XXX/XXXX zo dňa 20.04.2011 a vychádzala zo záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy nespadá pod rozsah poistenia upravený v § 4 zák. č. 381/2001Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla.
24. Po rozhodnutí ESD vo veci P. došlo v rozhodovacej praxi všeobecných súdov k nejednotnosti v otázke krytia náhrady nemajetkovej ujmy z PZP a tým aj k otázke pasívnej vecnej legitimácie poisťovne. Niektoré súdy pri posudzovaní tejto otázky vychádzali z eurokonformného výkladu pojmov náhrada škody, škoda na zdraví - (napr. Okresný súd v Nitre, rozsudok sp. zn. XC XX/XXXX zo dňa 15.04.2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. XCo XXX/XXXX z 24.09.2014, rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. XC XX/XXXX z 13.11.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. XXCo XXX/XXXX z 22.03.2016, rozsudok Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. XC XXX/XXXX z 09.04.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp. zn. XCo XXX/XXXX) a niektoré súdy pri rozhodovaní a posudzovaní predmetnej otázky vychádzali z dovtedajšej judikatúry Najvyššieho súdu SR a to najmä z Uznesenia sp. zn. XCdo XXX/XXXX zo dňa 20.04.2011 (rozsudok OS Michalovce, sp. zn. XC XXX/XXXX zo dňa 28.11.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 25.02.2016, sp. zn. XCo XXX/XXXX).
25. Rozhodnutie ESD vo veci P. M.-XX/XXX zo dňa 24.10.2013 súd považuje za zásadné a prelomové, ktoré mu umožňuje odchýliť sa od doterajšej rozhodovacej praxe súdov, a preto aplikoval eurokonformný výklad pojmu náhrada škody, pričom vychádzal aj z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR, ktorú danú problematiku riešil vo svojich viacerých rozhodnutiach, napr. A..Ú. XXX/XXXX-XX zo dňa 16.12.2015, kde žalovaný v rade 2/ vystupoval ako sťažovateľ, A..Ú. XXX/XXXX-XX zo dňa 17.8.2016. V rozhodnutí A..Ú. XXX/XXXX-XX zo dňa 11.11.2016 (kde žalovaný v rade 2/ vystupoval ako sťažovateľ) sa Ústavný súd zaoberal totožnými námietkami žalovaného v rade 2/, ktoré uplatňoval aj v predmetnom konaní. Ústavný súd konštatoval nevyhnutnosť eurokonformného výkladu pojmu škoda na zdraví podľa § 4 ods. 2, písm. a) ZoPZP. V tejto súvislosti kreoval zásadný právny záver, podľa ktorého tradičné chápanie pojmu škoda musí ustúpiť európskemu chápaniu, ten bol reakciou na argument sťažovateľa, podľa ktorého možno škodu chápať iba materiálne, v dôsledku čoho nemožno hradiť z poistného plnenia aj nemajetkovú ujmu. Ústavný súd sa pri interpretácii tohto pojmu dôsledne zaoberal všetkými zásadnými argumentami sťažovateľa, ktoré boli totožné aj v danej veci, ktoré sa v značnej miere sústredili na spochybňovanie výkladových postupov uprednostňujúcich extenzívny výklad a v tejto súvislosti opakovane akcentoval primát únioného práva a vôľu únioného zákonodarcu, keďže ide o oblasť európskej legislatívy a konkrétne oblasť regulovanú smernicami EÚ a dal na ne jasnú odpoveď. Nosnými sú závery Ústavného súdu SR uvedené v predmetnom rozhodnutí na strane 13 až 22, na ktoré súd v celom rozsahu odkazuje a ktoré obsahujú vyčerpávajúcu argumentáciu vo vzťahu k námietkam žalovaného v rade 2/, ako aj k aplikácii eurokonformného výkladu pojmu škoda, na ktorú v celom rozsahu odkazuje, vzhľadom aj na jej rozsah nepovažuje za potrebné ju osobitne citovať.
26. Ústavný súd SR v predmetnom rozhodnutí (na str. 22-24) zároveň zaujal stanovisko aj záverom rozsudku Najvyššieho súdu SR z 31.03.2016 vo veci sp. zn. XCdo XXX/XXXX.
27. Ústavný súd SR osobitne zdôraznil, že „nemá dôvod odchýliť sa od svojho meritórneho postoja vyjadreného v predchádzajúcich uzneseniach odmietajúcich sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnené ani na podklade rozsudku Najvyššieho súdu z 31. marca 2016 vo veci sp. zn. X M. XXX/XXXX.". Súd považuje za potrebné uviesť, že predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR bolo výsledkom dovolacieho prieskumu podľa § 238 ods. 3 OSP <http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=1341203&f=2>, keďže prípustnosť dovolania založil priamo odvolací súd vo vzťahu k právnemu posúdeniu konkrétne vymedzených otázok zásadného významu:
- „či odporkyňa 2/ je v spore pasívne legitimovaná na plnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobnostných práv navrhovateľov (práva na súkromný a rodinný život) spôsobený úmrtím ich blízkej osoby pri dopravnej nehode podľa § 4 ods. 2 písm. a) <http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2665957&f=2> a § 15 ods. 1 veta druhá zákona č. 381/2001 Z. z. <http://www.epi.sk/form/

goto.ashx?t=27&p=2666145&f=2>, ak nárok navrhovateľov nie je možné priznať podľa zákona č. 381/2001 Z. z. <http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1019605&f=3>;
- či súd o uplatnenom nároku môže rozhodnúť podľa článku 7 ods. 5 Ústavy SR <http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=2108377&f=3> priamou aplikáciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo dňa 16. septembra 2009. Ústavný súd uviedol, že ...“ani jedna z položených otázok sa priamo nedotýkala eventuality nepriameho účinku dotknutej smernice prostredníctvom eurokonformného výkladu, teda najvyšší súd súc viazaný položenými otázkami zásadného právneho významu nebol nútený učiniť záver, či pojmy použité v zákone o povinnom zmluvnom poistení sú interpretované extenzívne s cieľom maximálne možnej miery rešpektovania cieľov relevantných smerníc ako predpisov sekundárneho práva. Odvolací súd sa pýtal len na prípadný priamy účinok týchto smerníc, čo najvyšší súd celkom prirodzene muselo viesť k negatívnej odpovedi.“ Z uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že Najvyšší súd SR riešil výlučné problematiku aplikácie priameho účinku smernice a nebol nútený vyjadriť sa k otázke prípustnosti extenzívneho (eurokonformného) výkladu pojmu „škoda na zdraví", v snahe rešpektovať účel a ciele smernice.
Z vyššie uvedeného dôvodu súd preto nepovažoval predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR za také, ktoré by malo judikatórnu záväznosť vo vzťahu k otázke prípustnosti eurokonformného výkladu sporných pojmov ZoPZP <http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=1019605&f=2>. Z totožných dôvodov za takéto nepovažoval ani rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. XCdo XXX/XXXX zo dňa 15.05.2017, ktoré predložil žalovaný v rade 2/.
28. Z poistenia zodpovednosti má poistený právo, ak ku škodnej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa § 4 ods. 2 cit. zák. a podľa poistných podmienok, t.j. uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody, okrem iných škody na zdraví a nákladov pri usmrtení (§ 4 ods. 2, písm. a/).
29. V § 15 cit. zák. je ustanovené, že poškodený má právo uplatniť svoj nárok na náhradu škodu priamo proti poisťovateľovi zodpovednej osoby. Súčasťou náhrady škody (ujmy) spôsobenej na zdraví, sú nielen ujmy majetkovej povahy (náhrada nákladov spojených s liečením, strata na zárobku a pod.), ale aj nemajetkové ujmy na základe výslovného znenia zákona, akými sú napr. bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia (§ 444 OZ), ktoré sa odškodňujú v peniazoch. Právna teória prisudzuje zmysel škody (inej než materiálnej) aj iným ujmám nemajetkovej povahy, ktoré môžu vzniknúť z porušenia práva v dôsledku zásahu do inej, než majetkovej sféry poškodeného, t.j. ujmám imateriálnym, morálnym, citovým, za ktoré prináleží poškodenému peňažná náhrada (odškodnenie). Aj podľa právnej úpravy poistenia občianskej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel v smerniciach (Smernica Rady č. XX/XXX/EHS, Smernica č. XX/XXX/EHS, Smernica č. XXXX/XX/ES) sú členské štáty povinné prijať všetky primerané opatrenia zabezpečujúce, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel obvykle sa nachádzajúcich na jeho území bola pokrytá poistením, s cieľom ochrany poistených strán a potencionálnych obetí nehôd a aby akékoľvek škody a ujmy v oblasti povinného poistného krytia cestujúcich motorových vozidiel nezostali neuhradené. Pri výklade pojmu škoda z hľadiska zák. č. 381/2001 Z.z. je potrebné vychádzať z toho, ako tento pojem poníma komunitárne právo. Komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú škodu, tak i nemajetkovú ujmu, ktorú považuje za nemajetkovú škodu. S použitím eurokonformného výkladu pojmov „náhrada škody“, „škoda na zdraví“ v cit. ustanoveniach zák. č. 381/2001 Z.z. (§4 ods. 1, 2, 4 a § 15 ods. 1) a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel, sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehode (ako poškodeným), za ktorú možno priznať náhradu (zadosťučinenie) peňažnou formou podľa § 13 ods. 2 a 3 OZ, ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2, písm. a) zák. č. 381/2001 Z.z. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2, 3 OZ, preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti žalovaného v rade 1/ za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa cit. zákona. Rozhodujúci pre uvedený výklad je v danej veci Rozsudok U. M.-XX/XX vo veci P. a odkaz na prijaté tri európske smernice týkajúce sa povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. ESD o prejudicionálnej otázke rozhodol dňa 24.10.2013 tak, že jednotlivé ustanovenia smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za škodu upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej a keďže zodpovednosť poisteného, teda v tomto prípade vyplýva z § 11 a 13 OZ, vznikla na základe

dopravnej nehody a mala občianskoprávnu povahu, nič nenasvedčuje tomu, že na túto zodpovednosť sa nevzťahuje vnútroštátne hmotné právo zodpovednosti za škodu, na ktoré odkazujú vyššie uvedené smernice rady. K námietke nepriameho účinku smerníc súd uvádza, že táto charakteristika smerníc nič nemení na potrebe uplatňovania princípu prednosti práva ES pred národným poriadkom za každých okolností aj v prípade, že nedochádza k priamej aplikácii konkrétnej právnej normy ES, to znamená, keď sa na určitý právny prípad aplikuje norma vnútroštátna, mala by byť interpretovaná a použitá v súlade s právom ES. Z judikatúry ESD vyplýva, že členské štáty musia pri výkone svojich právomoci v tejto oblasti rešpektovať právo únie a že vnútroštátne ustanovenia ktoré upravujú náhradu škody pri dopravných nehodách spôsobených prevádzkou motorových vozidiel nemôžu odňať smernici jej potrebný účinok. Vo svetle uvedeného (eurokonformného) výkladu ust. § 4 ods. 2 zák. o povinnom zmluvnom poistení potom platí, že náhradu škody z dôvodu nemajetkovej ujmy spadá do rozsahu krytia povinným zmluvným poistením zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku a preto je poistiteľ zodpovednosti za škodu pasívne vecne legitimovaným subjektom, ktorému na základe § 15 ods. 1, veta I., zák. č. 381/2001 Z.z. vznikla povinnosť uhradiť škodu žalobcom v rade 1/ a 2/.

30. V prípade zásahu do práva na ochranu jej osobnosti má fyzická osoba v zmysle cit. ust. § 13 ods. 1 OZ právo domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. V danom prípade zásahu do práva na súkromie žalobcov v rade 1/ a 2/ možno s istotou konštatovať, že neoprávnený zásah starostu žalovaného v rade 1/ do čiastkového práva žalobcov v rade 1/ a 2/ na ochranu ich osobnosti je zásahom, ktorý je nereparovateľný, teda ktorého následky už nemožno akýmkoľvek spôsobom odstrániť. Nie je totižto možné navrátiť život H. H. ako osobe, ktorej smrťou došlo k nezvratnému narušeniu rodinného života žalobcov v rade 1/ a 2/ a teda k nezvratnému pretrhnutiu všetkých ich väzieb s otcom. Preto v úvahu nepripadá použitie nasledovných v cit. ust. § 13 ods. 1 OZ uvedených prostriedkov ochrany proti neoprávnenému zásahu do práva na ochranu osobnosti, a to možnosti žalobcov domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávneného zásahu do práva na ochranu ich osobnosti a aby sa odstránili následky tohto zásahu. V danom prípade tak žalobcovia disponovali zásadne jediným prostriedkom ochrany práva na ochranu ich osobnosti, a to právom na poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakcie). Tento prostriedok právnej ochrany aj žalobcovia v rade 1/ a 2/ v prejednávanej veci využili a žalobou si uplatňovali nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch.

31. Je možné bez najmenších pochybností konštatovať, že žalobcovia v rade 1/ a 2/ utrpeli nemajetkovú ujmu prejavujúcu sa v ich pocitoch šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločenstva (vzťahu) s jednou z okruhu ich najbližších osôb, otca.

32. Predpokladom pre prisúdenie primeraného zadosťučinenia v peňažnej forme je nedostatočnosť morálneho zadosťučinenia a vznik nemajetkovej ujmy. Ako už súd konštatoval v predchádzajúcich odsekoch odôvodnenia tohto rozsudku, žalobcovia v rade 1/ a 2/ v danom prípade v príčinnej súvislosti so zásahom do ich práva na súkromie utrpeli, a to v príčinnej súvislosti s usmrtením ich otca, nemajetkovú ujmu. V danom prípade sa súčasne javila súdu možnosť priznania primeraného zadosťučinenia len v morálnej, nepeňažnej forme, ako zjavne nedostatočná, a to najmä vo vzťahu k nenahraditeľnosti straty jednej z najbližších osôb žalobcov, pričom ujmu týmto vzniknutú nemožno plne nahradiť ani peňažnou satisfakciou, ktorú za daných okolností možno vnímať len ako prostriedok slúžiaci k zmierneniu závažného dosahu protiprávneho konania žalovaného, keďže finančný ekvivalent za ľudský život nie je možné určiť.

33. Súd tak vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že uplatnený nárok žalobcov v rade 1/ a 2/ na náhradu nemajetkovej ujmy v peňažnej forme je čo do základu daný a zaoberal sa tak v ďalšom posúdením otázky primeranosti výšky peňažného zadosťučinenia.

34. Súd pri určení výšky primeraného zadosťučinenia vychádzal z dvoch stanovených kritérií § 13 ods. 3 OZ, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých neoprávnenému do osobnosti fyzickej osoby došlo.

35. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej sankcie) je vždy v závislosti od individuálnych okolnosti daného prípadu existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie je rozhodujúce jej subjektívne pocity ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácií, príp. v spoločenskom postavení a pod.) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Samotná závažnosť vzniknutej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch, výška peňažnej náhrady je predmetom voľnej úvahy súdy, pričom súd musí prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo a to jednak vo

vzťahu k postihnutej osobe a jednak vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil, aby tam bola zabezpečená požiadavka účinného primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho prostriedku na neprípustné obohacovanie. V danom prípade bolo nesporné, že k zásahu do práv žalobcov došlo v dôsledku protiprávneho konania starostu žalovaného v rade 1/ pri prevádzke motorového vozidla. V danom prípade ide o objektívnu zodpovednosť za neoprávnený zásah bez ohľadu na zavinenie. Nečakaným, šokujúcim úmrtím najbližšieho príbuzného žalobcov, ich otca, došlo k závažnému zásahu do ich osobnostných práv, pričom následok zásahu je nereparovateľný. Trvalým narušením doterajších rodinných vzťahov žalobcov úmrtím ich otca stratili žalobcovia možnosť realizovať emocionálne a citové väzby k osobe, ktorá by v ich dovtedajšom živote bola človekom, ktorého nemožno nahradiť navždy ochudobnená o možnosť ďalšieho vzťahu. Tragická strata spôsobená jeho úmrtím nie je však nahraditeľná. Inštitút peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy je preto potrebné vnímať len ako prostriedok slúžiaci k zmierneniu závažného dosahu protiprávneho konania. Je všeobecne známou skutočnosťou, že každá tragédia v života človeka negatívnym spôsobom ovplyvňuje jeho zdravotný stav, najmä psychické zdravie.

36. Pri hodnotení okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu súd na strane žalovaného prihliadal ako na významnú skutočnosť, že v danom prípade išlo na jeho strane o nedbanlivostné (neúmyselné) konanie a prihliadal aj na výsledky znaleckého dokazovania v trestnom konaní, z ktorých vyplynulo, že aj sám otec žalobcov si nepočínal dostatočne opatrne, technika jeho jazdy ako vodiča motocykla nebola správna, nakoľko sa pohyboval rýchlosťou vyššou, ako bola v danom úseku dovolená. Vodič motocykla po vyjdení na rovný úsek začal z rýchlosti cca 60 km/hod zrýchľovať na rýchlosť cca 72 km/hod, z ktorej začal reagovať na vychádzajúce vozidlo. Prekročením rýchlosti si vodič motocykla znemožnil zabrániť dopravnej nehode a zároveň neumožnil vodičovi vozidla S., dať mu prednosť v jazde. V neposlednom rade v zmysle znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo, odvetvie súdne lekárstvo č. 26/2015 bol vodič motocykla, H. H. pod vplyvom alkoholu - 0,60 g/kg alkoholu v krvi. Súd preto popri posudzovaní okolnosti neoprávneného zásahu prihliadal na okolnosti na obidvoch procesných stranách, ako aj na tú skutočnosť, že náhrada nemajetkovej ujmy slúži len na zmiernenie následkov vzniknutej ujmy tak, aby bol dosiahnutý účel tohto kompenzačného konania a žalobcovia v rade 1/ a 2/ neboli považovaní naďalej ako obete porušenia dohovoru o ľudských právach (čl. 8 ods. 1) ako i listinných základných práv a slobôd (Ústavný zák. č. 23/1991 Zb. čl. 10 ods. 2 ako i poručenia čl. 19 ods. 2 Ústavy SR).

37. Napokon súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že pri stanovení peňažného zadosťučinenia platí v európskom deliktuálnom práve zásada, že v prípade objektívne podobných ujm, by sa mali priznávať porovnateľné sumy, keďže priznanie diametrálne odlišných výšok odškodnenia v skutkovo a právne podobných prípadoch je nielen prejavom sudcovskej svojvôle, ale i porušením práva poškodeného (príp. škodcu) na spravodlivý súdny proces. V kontexte s tejto zásady si súd dovolí poukázať na niektoré rozhodnutia súdov, ktorými bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy spôsobenej pozostalým smrťou blízkej osoby pri dopravnej nehode.

38. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. XCo/XXX/XXXX zo dňa 09.09.2015 priznal žalobcovi ako pozostalému, ktorý navždy stratil pri autonehode zavinenej nedbanlivostným protiprávnym konaním inej osoby manželku a dve maloleté deti, celkovo peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 45.000,- EUR. Svoje rozhodnutie Krajský súd v Žiline odôvodnil tak, že vzal za základ svojich úvah verdikt Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESĽP“) v prípade F. J. R. K.. V predmetnom rozhodnutí ESĽP priznal sťažovateľke nemajetkovú ujmu v sume 25.000,- EUR, pričom neoprávneným zásahom (nekonaním štátnych orgánov, ktoré v konečnom dôsledku viedlo k nezabráneniu trestnému činu) do osobnostných práv sťažovateľky bolo zasiahnuté usmrtením jej oboch maloletých detí (vo veku 5 a 1 rok). Krajský súd v Žiline zvolil dotknuté rozhodnutie za východisko aj z toho titulu, že v kategóriách nemajetkovej ujmy v rodinných, emocionálnych vzťahoch je prakticky nedosiahnuteľné bližšie vymedzenie všeobecnejších kritérií. Takmer každá (aj maximálne) racionálna a logická úvaha totiž môže byť interpretovaná rozlične, možno až protichodne, resp. opačne. Napríklad nedá sa nič namietať proti konštatovaniu, že hodnota usporiadaného rodinného života, resp. hodnota žiaľu, smútku a bolesti pri narušení rodinných vzťahov úmrtím/usmrtením blízkej osoby je nevyčísliteľná v peniazoch. Uvedené konštatovanie však automaticky neznamená, že súvisiaca výška náhrady za nemajetkovú ujmu je prakticky z hľadiska hornej hranice neobmedzená. Rovnako možno z daného konštatovania dedukovať, že nevyčísliteľnosť vedie k záveru o „nulovom“ základnom východisku. Náhrada nemajetkovej ujmy priznaná ESĽP v prípade F. J. R. K. za zásah do práva na súkromie, zahŕňajúce právo na rodinný život, činila 25.000,- EUR. Išlo

pritom o zásah spočívajúci v absolútnom rozvrátení a deštrukcii rodinného života menovanej, nakoľko došlo k súčasnému usmrteniu oboch (jediných) jej detí; deti boli zastrelené ich otcom, manželom sťažovateľky, ktorý následne spáchal samovraždu. Použitím hraničného zjednodušenia Krajský súd v Žiline konštatoval, že vo vzťahu k jednému dieťaťu by sa jednalo o čiastku 12.500,- EUR. Krajský súd v Žiline ďalej v pomerovaní s okolnosťami súdenej veci zohľadnil, že pri dopravnej nehode došlo okrem usmrtenia oboch detí žalobcu aj k usmrteniu jeho manželky, teda došlo k úplnému znemožneniu naďalej napĺňať vzťah ako rodiča a dieťaťa, tak aj vzťah manžela. Vzhľadom na vykonané dokazovanie Krajský súd v Žiline ustálil, že vzťahy v rodine žalobcu boli intenzívne.

39. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. XCo/XXX/XXXX zo dňa 28.10.2013 potvrdil napadnutý rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. XC/XXX/XXXX-XXX zo dňa 29.01.2013, ktorým bola priznaná peňažná náhrada nemajetkovej ujmy žalobkyni I. ako pozostalej manželke, maloletej žalobkyni II. ako pozostalej dcére, žalobcom III. a IV. ako pozostalým rodičom, ktorý navždy stratili v osobe usmrteného manžela, otca a syna, a to pri autonehode spôsobenej žalovaným vedúcim osobné motorové vozidlo po požití alkoholu, ktorý neprispôsobil jazdu vozidla situácii v cestnej premávke a svojim schopnostiam, pred križovatkou cez odbočovací pruh predchádzal pred ním jazdiace vozidlo vo vzdialenosti, ktorá nebola dostatočná na dokončenie predchádzania, rýchlosťou 105 km/hod., prešiel do protismeru a na prechode pre chodcov pravou časťou vozidla narazil do chodca - príbuzného žalobcov. Súd prvej inštancie ďalej svoje odvolacím súdom potvrdené rozhodnutie odôvodnil skutkovými zisteniami, že strata manžela u žalobkyne I. v čase vysokého štádia tehotnosti (pozn. čakajúc narodenie žalobkyne II.) predstavovala mimoriadne šokujúce osamotenie bez pomoci najbližšieho člena rodiny, na ktorého sa viazala silná dôvera a istota pomoci v akejkoľvek životnej situácii, o to viac v uvedenom stave. Žalobkyňa II. definitívne stratila možnosť vykonávať svoje práva k otcovi ako plnohodnotnému rodičovi vo všetkých oblastiach, v ktorých uvedený rodinný vzťah plní svoje funkcie. Žalobcovia III. a IV. prišli o svojho najstaršieho syna, s ktorým ich spájal silný emocionálny vzťah a takmer každodenná pomoc, napriek založeniu vlastnej rodiny. Žalobcovia so zomrelým príbuzným tvorili fungujúcu rodinu, ktorá predstavovala pre ich všetkých pevné rodinné zázemie, ukotvené v nebohom, vzhľadom na jeho zručnosti, schopnosti a charakterové vlastnosti. V predmetnej veci tak bolo priznané peňažné zadosťučinenie žalobkyni I. v sume 20.000,- EUR, žalobkyni II. v sume 23.000,- EUR a žalobcom II. a III. v sume 10.000,- EUR.

40. Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. X M. zo dňa 30.10.2012, ktorým zamietol dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trnave spis. zn. XXCo/XX/XXXX zo dňa 16.03.2011, ktorým bola žalobcom I. a II., ako pozostalým rodičom po ich dcére, ktorá bola usmrtená pri dopravnej nehode spôsobenej nedbanlivostným protiprávnym konaním vodiča motorového vozidla, ktorý sa nevenoval plne vedeniu vozidla a náležite nesledoval situáciu v cestnej premávke, v dôsledku čoho si nevšimol chodkyňu dcéru žalobcov I. a II., prechádzajúcu po prechode pre chodcov a ľavou prednou stranou vozidla do nej narazil, následkom čoho na následky zranení z tejto dopravnej nehody zomrela, priznaná náhrada nemajetkovej ujmy každému vo výške 15.000,- EUR. Krajský súd v Trnave pri svojom rozhodnutí vychádzal z toho, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že usmrtená dcéra žila v spoločnej domácnosti so svojimi rodičmi (žalobcami I. a II.), o týchto sa starala, bola hybnou silou ich domácnosti. Rodičia po tom, ako bola zranená pri dopravnej nehode ju pravidelne takmer dennodenne navštevovali v nemocnici, s jej smrťou podľa ich vlastných vyjadrení a vyjadrení svedkyne sa doposiaľ nevyrovnali, stále im chýba a keďže sa jednalo o ich dcéru, na ktorú boli najviac citovo naviazaní, keďže s nimi žila v spoločnej domácnosti a poskytovala im potrebnú starostlivosť, na ktorú sa spoliehali aj do budúcnosti. Smrťou dcéry bola narušená celistvosť ich rodiny, bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné. V dôsledku tragickej smrti dcéry pri dopravnej nehode došlo k nesmierne závažnej ujme, spočívajúcej v strate milovaného dieťaťa, čím sú žalobcovia I. a II. ochudobnení aj do budúcna o rodinný život, táto spočíva aj v citovej strate, keď smrťou dcéry stratili jej lásku a radosť s ňou prežívanú.

41. Súd tak vychádzajúc z vyššie uvedených všeobecných zásad určovania výšky relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy, ako aj vyššie konštatovaných individuálnych okolností prejednávanej veci, prihliadajúc na vyššie uvedenú prax súdov v otázke určovania tejto výšky, najmä, avšak nie len, z označeného rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. XCo/XXX/XXXX zo dňa 09.09.2015, berúc rovnako ako Krajský súd v Žiline v tomto rozhodnutí ako určité referenčné vodítko sumu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v prípade F. J. R. K. považoval za primerané, priznať žalobcom v rade 1/ a 2/ relutárnu náhradu nemajetkovej ujmy každému vo výške 15.000,- EUR a v ostatnom rozsahu

žalobu v zamietol. Súd tak v danom prípade považoval žalobcami v rade 1/ a 2/ uplatňovanú výšku relutárnej náhrady za zjavne neopodstatnene vysokú, a to aj s poukazom rozsudkom ESĽP priznanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- EUR v prípade F. J. R. K., v ktorom došlo k zásahu do osobnostných práv sťažovateľky v takej miere, ktorá zodpovedala absolútnemu rozvráteniu a deštrukcii jej rodinného života, nakoľko došlo k súčasnému usmrteniu oboch (jediných) jej detí; deti boli zastrelené ich otcom, manželom sťažovateľky, ktorý následne spáchal samovraždu. V prejednávanom prípade k takejto absolútnej deštrukcii rodinného života žalobcov v rade 1/ a 2/ zjavne nedošlo.

42. V danom prípade u žalovaných v rade 1/ a 2/ nejde o solidaritu v zmysle § 438 ods. 1 OZ, keďže nároky žalobcov v rade 1/ a 2/ voči žalovanému v rade 1/ a voči žalovanému v rade 2/ nemožno stotožňovať. Nárok žalobcov v rade 1/ a 2/ proti každému zo žalovaných vyplýva z iného právneho titulu (u žalovaného v rade 1/ z jeho zodpovednosti za neoprávnený zásah) a u žalovaného v rade 2/ z jeho povinnosti poskytnúť plnenie podľa osobitného právneho predpisu (§15 ods. 1 ZP). V danom prípade tak nejde o neoprávnený zásah, ktorý by spôsobili spoločne obaja žalovaní, je však zrejmé, že žalobcovia nemôžu byť uspokojení so svojím nárokom od oboch povinných subjektov, a preto je možné zaviazať žalovaných na plnenie iba tak, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu tohto plnenia aj povinnosť druhého z nich poskytnúť žalobcom v rade 1/ a 2/ rovnaké plnenie.

43. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

45. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ust. § 255 v spojení. s § 262 CSP. Žalobcovia v rade 1/ a 2/ sa v konaní domáhali zaplatenia sumy 40.000,- EUR, bola im priznaná suma 30.000,- EUR. Úspech žalobcov tak v percentuálnom vyjadrení je 75 %, ich neúspech predstavuje 25 %, žalobcovia teda v konaní čistý úspech nemali a vo výške 25 % boli úspešní žalovaní v rade 1/ a 2/. Od tohto úspechu je potrebné odpočítať ich neúspech, čo predstavuje čistý úspech žalobcov v rade 1/ a 2 v rozsahu 50 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.